Lidia Vianu Translates

Joan Michelson

Bloomvale Home
Azilul de bătrâni Bloomvale

Parallel Texts
English and Romanian

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Wednesday 5 April 2017 Bucharest

Press release

Lidia Vianu Translates

Joan Michelson

Bloomvale Home. Azilul de bătrâni Bloomvale

Parallel Texts in English and Romanian

ISBN 978-606-760-097-1

Joan Michelson's book, published both in English and in Romanian translation, is part of the series entitled **Lidia Vianu Translates**. The books included in it are published both online, at Contemporary Literature Press, and on paper, by Editura Integral. The series will include both English writers translated into Romanian, and Romanian writers translated into English. All books will be issued as Parallel Texts.

Acest volum de poeme de Joan Michelson publicat în limbile engleză şi română face parte din seria **Lidia Vianu Translates**. Volumele acestei serii apar atât online, la Contemporary Literature Press, cât şi pe hârtie, la Editura Integral. Seria va consta din scriitori englezi traduşi în limba română şi scriitori români traduşi în limba engleză. Toate aceste volume vor fi publicate sub formă de texte paralele.

Joan Michelson won first prize in the Bristol Poetry Competition, the Torriano Competition, and she received the Hamish Canham prize from the Poetry Society of England. Her writing has been selected for several British Council and Arts Council anthologies of New Writing. Originally from New England, USA, Joan lives in London, England.

The patrons of this undertaking are, besides the University of Bucharest, The British Council, The Romanian Cultural Institute, and the Romanian Writers' Union.

Some of the English poets included in the series so far have worked with Lidia Vianu's graduate students on the translation of an anthology of contemporary Romanian poetry,
http://editura.mttlc.ro/contemporary-romanian-poetry.html. This collaboration is a mechanism that has perfected with time. The MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text has become a brand in literary translation from and into

Joan Michelson a câştigat: premiul I la Concursul de poezie din Bristol, la concursul Torriano, premiul Hamish Canham dat de Poetry Society of England. Poemele ei au fost incluse în câteva antologii ale British Council şi Arts Council, şi în antologii de New Writing. Originară din New England, USA, Joan trăieşte la Londra, în Anglia.

Volumele acestei serii sunt publicate sub auspiciile Universităţii din Bucureşti, ale British Council, Institutului Cultural Român şi Uniunii Scriitorilor din România.

Câţiva dintre poeţii englezi din această serie au lucrat cu masteranzii Lidiei Vianu la traducerea Antologiei de poezie contemporană românească, http://editura.mttlc.ro/contemporary-romanian-poetry.html. Această colaborare a devenit în timp un mecanism de traducere eficient. Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan a devenit un *brand* în traducerea literaturii din şi în limba engleză.

Anul trecut, MTTLC a împlinit zece ani de

English.

Last year, this graduate programme was ten years old. As a sign of recognition, its patrons have supported Lidia Vianu, director of the programme, to organize a first Masterclass in literary translation, for which six British poets have been invited to work with Romanian MTTLC graduates on translations from Romanian poetry into English. The second issue of that remarkable encounter will take place this year, between 8-14 May, and it will focus on fiction this time.

activitate. În semn de recunoaştere, instituțiile care îl sprijină au ajutat-o pe Lidia Vianu, directoarea programului, să organizeze un prim Masterclass de traducere literară, la care au fost invitați şase poeți englezi să lucreze cu masteranzii MTTLC la traducerea poeziei româneşti în limba engleză. A doua ediție a acelei întâlniri se va desfăşura anul acesta între 8-14 mai, şi se va ocupa de traducerea prozei.

Lidia Vianu Translates

Joan Michelson

Bloomvale Home
Azilul de bătrâni Bloomvale

Parallel Texts
English and Romanian

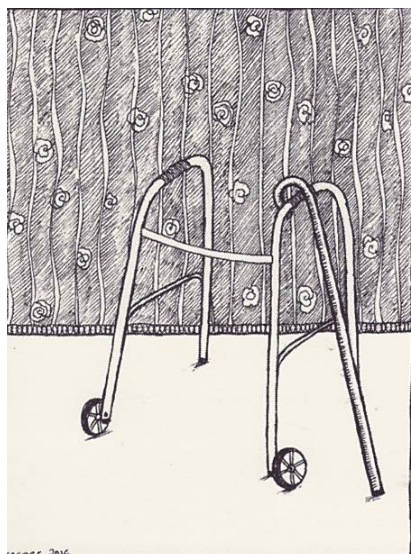
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
The online Publishing House of the University of Bucharest
Lidia Vianu
Director
C. George Sandulescu
Executive Advisor
Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură
UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI
VIRTUTE ET SAPIENTIA
BRITISH COUNCIL
Ambasáid na hÉireann
Embassy of Ireland
Ambasada Irlandei
INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

ISBN 978-606-760-102-2

Editing, Cover Design
and overall Layout by
Lidia Vianu

Subediting: Cristina Nacea
Proofreading: Lidia Vianu
IT Expertise: Cristian Vîjea, Simona Sămulescu, Cristina Petrescu
PR Manager: Violeta Baroană

Lidia Vianu Translates

Joan Michelson

Bloomvale Home
Azilul de bătrâni Bloomvale

Parallel Texts
English and Romanian

INTEGRAL
CONTEMPORARY
LITERATURE
PRESS

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Joan Michelson

Joan Michelson won first prize in the Bristol Poetry Competition, UK, 2015, first prize in the Torriano Competition, UK, 2014, and she received the Hamish Canham prize from the Poetry Society of England, 2012. Her writing has been selected for several British Council and Arts Council anthologies of New Writing. Her first full collection, *Toward the Heliopause* was published by Madjock Press, UK 2007, Poetic Matrix Press, CA, USA, 2011. 'Bloomvale Home', portraits of residents in a care home, was published by Original Plus Books, UK, 2016. Forthcoming from SPM Books, Sentinel Publications, UK, second full collection, *Landing Stage,* 2017. Originally from New England, USA, Joan lives in London, England.

Acknowledgements

Some of these poems were previously published in *Intima, The Journal* and *The Rialto*; 'Daxon Fraser' won first prize in the Torriano UK International Poetry Competition, 2014, and 'Su Wu' won Second Prize, Wivenhoe Poetry Competition, UK 2014.

Joan Michelson a câştigat: premiul I la Concursul de poezie din Bristol, UK, 2015; premiul I la concursul Torriano, UK, 2014; premiul Hamish Canham dat de Poetry Society of England, 2012. Poemele ei au fost incluse în câteva antologii ale British Council şi Arts Council, şi în antologii de New Writing. Primul volum de poezie, Toward the Heliopause a apărut la Madjock Press, UK 2007, Poetic Matrix Press, CA, USA, 2011. *Bloomvale Home, portrete ale rezidenților unui azil,* a apărut la Original Plus Books, UK, 2016. Urmează să apară la SPM Books, Sentinel Publications, UK, al doilea volum de poeme, Landing Stage, 2017. Originară din New England, USA, Joan trăiește la Londra, în Anglia.

Acknowledgements

Unele dintre aceste poeme au apărut anterior în *Intima, The Journal* şi *The Rialto*; 'Daxon Fraser' a luat premiul I la Torriano UK International Poetry Competition, 2014, iar 'Su Wu', a obținut premiul II, Wivenhoe Poetry Competition, UK 2014.

Contents

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

The Receptionist

Anne O'Mally, twice a grandmother,
was everybody's mother and her own.

She kept track of who went where, who died,
who, miraculously, returned from weeks in 'Rehab'.

She knew everything that was going on.
While she manned the phone and while she ate,

did both at once, she listened. She knew how
to question, when to laugh and when to wait.

After her own mother died she increased her hours.
A year later she herself was diagnosed with cancer.

She stayed put, shrinking down to nothing,
until the Home had to move her to a hospice.

Recepționera

Anne O'Mally, de două ori bunică,
era mama tuturor, inclusiv a ei înseşi.

Ținea socoteala cine unde se ducea, cine a murit,
cine se întorcea miraculos după săptămâni de „recuperare".

Ştia tot ce mişcă.
În timp ce răspundea la telefoane şi mânca,

lucruri pe care le făcea deodată, asculta. Ştia să
pună întrebări, ştia când să râdă şi când să aştepte.

După ce a murit mama ei, a început să lucreze şi mai mult.
Un an mai târziu, a fost diagnosticată cu cancer.

N-a făcut absolut nimic, s-a uscat pe picioare, până ce azilul
a trebuit s-o mute la un sanatoriu pentru bolnavi în fază terminală.

They chose the closest so residents could visit.
She smiled up at them, mouthing, ‘Angels. Angels’

L-au ales pe cel mai apropiat, aşa încât cei din azil s-o poată vizita.
Le zâmbea, formând doar din buze cuvintele, „Îngeri, îngeri.”

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

Memory

He forgot his walker.
Forgot he needs a walker.
Now his daughter is a stranger

He asks, 'Is this your room?'
She says, 'It's yours, daddy.'
'But who will pay the rent?'

'It's paid. You've paid ahead.'
He shakes his head, confused.
'Can you take me home?'

She helps him into bed.
She removes his socks.
She says, 'I'll get your walker.'

She leaves him to find it
in the garden, his cardigan
lying in the wire basket.

Memoria

Şi-a uitat cadrul.
A uitat că are nevoie de cadru.
Pentru moment, fiica lui este o străină.

O întreabă, „Asta e camera ta?"
Ea răspunde, „Nu, tăticule, e a ta."
„Dar chiria cine o plăteşte?"

„E plătită. Ai plătit-o în avans."
Dă din cap, confuz.
„Mă iei acasă?"

Îl ajută să se culce.
Îi scoate şosetele.
„Mă duc să-ți aduc cadrul," spune.

Pleacă şi îl caută
în grădină, iar jacheta
o găseşte în coşul de sârmă.

6

She parks the walker by his bed.
She leans to hear his breath,
so soft she rests her ear

above his mouth to hear.
Later, when he wakes,
as if it wandered only briefly,

his memory is back.

Pune cadrul lângă patul lui.
Se apleacă să-i audă respirația,
e atât de slabă, îşi lipeşte urechea

de gura lui ca s-o audă.
Mai încolo, el se trezeşte şi, ca şi cum ar fi avut
un scurt moment de rătăcire şi atât,

îi revine memoria.

The Pianist

He touched the arm of the woman
seated on his left. She is old

and on her knobbly fingers,
gaudy rings. Although the man

is young enough to be her son,
like her he is late stage dementia.

His wife sits with them. She feels
the shadow of his touch. His long

familiar fingers send music
through her body. The other woman

takes his hand, strokes it gently,
and turns it over as if to read

Pianistul

A atins brațul femeii
care şade la stânga lui. E bătrână

şi are inele ostentative
pe degetele noduroase. Cu toate că bărbatul

ar putea fi fiul ei ca vârstă,
ca şi ea, el suferă de demență în ultimul stadiu.

Nevasta lui şade cu ei. Simte
adierea atingerii lui. Degetele lui

lungi, atât de familiare ei, o fac să simtă
muzică în tot corpul. Cealaltă femeie

îi ia mâna, o mângâie blând, şi o întoarce
cu palma în sus, ca şi cum ar vrea să-i citească în ea

the future. Then she lifts the hand
to rest her cheek on the soft palm

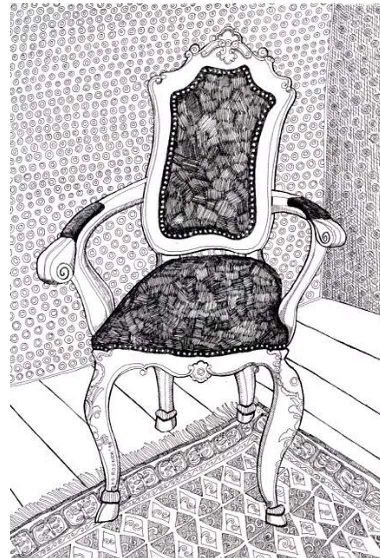
and humming, shuts her eyes.
His wife too shuts her eyes.

Now she can hear the lullaby.

viitorul. Apoi îi ridică mâna
şi-şi lipeşte obrazul de palma catifelată

fredonează ceva şi închide ochii.
Soția lui închide ochii şi ea.

Acum ea aude cântecul de leagăn.

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

Parkin

He bleats, baas, caws, coughs, slaps his arm
from shoulder to the wrist. And claps a beat.
And claps and slows and speeds and stops.
He stops as if forgetting what he's hearing,
what he's doing, where he is, alone
in his small room, his home inside the Home.
He has a buzzer that he's never touched,
never looked at, never comprehended.
Unclocked, he lives between the bars of beats,
here-now, bow-wow, bow-wow, woo-wow
woo-ooo.

Parkin

Behăie ca o capră, ca o oaie, croncăne, tuşeşte, îşi pălmuieşte
braţul de la umăr la încheietura mâinii. Loveşte palma ritmat.
Loveşte, încetineşte, grăbeşte, stă.
Se opreşte de tot, uitând parcă ce aude,
ce face, unde se află, singur
în odăiţa lui, casa lui din azil.
Are o sonerie pe care n-a atins-o niciodată,
nici n-a observat-o, nu ştie ce-i cu ea.
Nemăsurat de vreun ceas, trăieşte în măsura ritmului,
aici-acum, bum-bam, bum-bam, bam-bam, bum-buu.

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

The Dulings

Both in wheelchairs pushed by helpers,
the Dulings, new arrivals to the Home,
are delivered to the table for breakfast.

Where have they come from? Rosie seems
to know, but in her mouth words stop.
She says, her voice up, then down, 'Oh well.'

She turns to look at Dan, 'Where DID we live?'
He says, 'We didn't always live in Framingham.
Remember Cresskill?' He softens, 'Sweetie, Rosie.'

This time her voice reverses, down, then up.
She says, 'Uh huh?' And she grins – lopsided.
Someone asks what happened to their house.

He says, 'We sold the house.' She says, 'I thought
it was a rental.' Then he adopts her words
as if she's the one who knows what's true

Soții Duling

Amândoi în cărucior, împinşi de infirmieri,
soții Duling, proaspăt sosiți la azil,
sunt aduşi la masă pentru micul dejun.

De unde vin? Rosie pare
să ştie, dar cuvintele nu-i ies din gură. Spune,
unduindu-şi vocea între tonul de sus şi cel de jos: „Păi..."

Întoarce privirea către Dan: „Chiar aşa, unde locuiam?"
El răspunde: „N-am stat întotdeauna în Framingham.
Ții minte Cresskill?" Tandru, „Scumpa mea Rosie."

Vocea ei se unduieşte de la tonul jos la cel de sus, acum.
„A-ha?" zice. Şi zâmbeşte cu gura strâmbă.
Întreabă cineva ce s-a-ntâmplat cu casa lor.

„Am vândut-o," zice el. „Am crezut că stăteam
cu chirie," zice ea. Iar el se ia după ea
de parcă ea ştie mai bine adevărul

and he's the one who's more confused.
He corrects himself, 'It was a rental.'
When he's finished eating, he taps her wrist.

'Ready? Rosie?' He tells the table that they're off.
He smiles broadly. 'We've had our scrambled eggs.
And our bacon' (although there was no bacon)

'and our toast. Everything is just dandy.
Sweetie, we're going home to our new home,
Remember? 3-G. Second floor south.'

Most days they leave in a parade of two.
But sometimes, like wind that brings the outside in,
their son Matt arrives. He sits for coffee

making conversation until they're ready.
Then he stands his father on his feet,
takes his father's hands and places them

şi el e cel confuz.
Se corectează: „Da, plăteam chirie."
Când termină de mâncat, îi atinge încheietura mâinii.

„Gata, Rosie?" Spune celor de la masă că ei doi pleacă.
Zâmbeşte larg. „Am mâncat jumările.
Şi slănina" (cu toate că n-au mâncat slănină)

„şi pâinea prăjită. E perfect.
Scumpa mea, mergem la noua noastră casă,
Da? 3-G. Al doilea etaj, sud."

Pleacă de obicei amândoi, unul după altul.
Dar, uneori, ca vântul care aduce aerul de afară,
vine fiul lor, Matt. Bea cu ei cafeaua

şi face conversație până ce termină ei de mâncat.
Apoi îl ridică pe tatăl lui în picioare,
îi ia mâinile şi le pune

on Rosie's chair so Dan can wheel her home.
Now the past takes hold. Again he is
Principal of Cresskill Elementary School.

Addressing the table with a practiced quip,
Dan nods and smiles hard. Matt smiles back.
Rosie, who's turned her head to look, claps.

pe scaunul lui Rosie, iar Dan o împinge spre casă.
Revine trecutul. El e din nou
Directorul şcolii elementare din Cresskill.

Dan adresează mesenilor o propoziție spirituală pregătită
dinainte, înclină capul şi zâmbeşte larg. Matt zâmbeşte şi el.
Rosie a întors capul să-i vadă, şi aplaudă.

The Organist

On Sundays Gerald eats muesli in his room.
Then he dresses in his suit and cushioned boots,

which are Velcro slip-ons that look huge.
It's a shuffling journey up the corridor,

through the heavy doors, across the porch,
and holding to the railing, down the steps,

ten and then ten more to the bus stop.
Often he feels awful. And given changes,

it can take an hour. But the church
has given him so much, seen him through

his diabetes, his prostate, his triple bypass,
and secured his place in Bloomvale Home.

Organistul

Duminica Gerald mănâncă muesli în odaia lui.
Apoi îşi pune costumul şi cizmele căptuşite

fără fermoar, cu arici, care par uriaşe.
Îşi târşâie picioarele pe coridor,

prin uşile grele, traversează veranda,
se ține de balustradă şi coboară scările,

zece trepte, şi încă zece, până la stația de autobuz.
Adesea se simte foarte rău. Dacă nu apar schimbări,

drumul poate dura o oră. Dar biserica
i-a dat atât de mult, l-a ajutat să treacă

prin diabet, prostată, triplu bypass,
i-a asigurat un loc la azilul de bătrâni din Bloomvale.

14

They'll bury him when his time comes and play
the music that he's chosen. Now on Sundays

he sits with the new organist and turns the pages.
Afterwards he has his dinner with the minister.

Then visitors. Then a ride back. The next day
the journey is just up the corridor in his slippers

to his table. Preston asks about the sermon.
Gerald is always ready to give his version.

Când i-o veni vremea, îl va îngropa şi va pune
muzica aleasă de el. Acum, duminica

stă lângă organist şi-i întoarce paginile.
După aceea, prânzeşte cu pastorul.

Apoi invitați. Apoi drumul înapoi. Ziua următoare,
drumul lui e scurt, în papuci pe coridor

până la masă. Preston întreabă cum a fost predica.
Gerald e bucuros să-i spună cum a fost.

Kibbutznik

Leon brings his letters to the dining room
to read aloud as if they're stories for all,
or everyone is family. His granddaughter,
who's travelling with a backpack, is trying
a kibbutz life. She loves her Hebrew lessons,
but hates her job-assignment, six hours a day
sorting underwear in the communal laundry.
The heat's unbearable and it stinks of chemicals.
She's keeping fingers-crossed for a move
to the swimming pool. Rose asks, 'Which kibbutz?'

Turns out it's the one she helped to found
in the nineteen thirties. Then she starts her story.
Berlin to Palestine with the socialist 'Pioneers'.
Among them Fritz whom she married. They slept
in tiny teepee tents and picked grapefruits.
'Grapefruits,' she repeats and looks away
as if she sees the citrus groves they nurtured
in the desert. After that she's silent.

La kibbutz

Leon îşi aduce scrisorile în sufragerie ca să le citească
cu voce tare, de parcă toată lumea ar vrea să ştie poveştile lui,
de parcă ar fi toți parte din familia lui. Nepoata lui,
care bate lumea cu un rucksack în spinare,
încearcă să vadă cum e viața la kibbutz. Îi plac orele de ivrit,
dar detestă munca pe care trebuie s-o facă, şase ore zilnic
sortează lenjerie la spălătoria comună.
Căldura este insuportabilă şi miroase a chimicale.
Tot ce-şi doreşte este să fie mutată la piscină.
Rose întreabă, „Care kibbutz?"

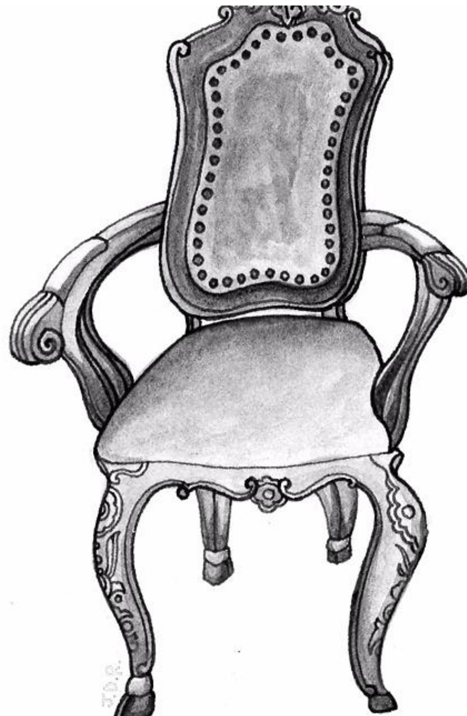
Se întâmplă că este tocmai acela pe care, împreună cu alții,
l-a întemeiat ea în anii 1930. Şi începe să povestească.
Drumul de la Berlin în Palestina, cu „pionierii" socialişti.
Printre ei era şi Fritz, cu care s-a măritat. Au dormit
în corturi de indieni şi au cules grapefruit.
„Grapefruit," repetă, şi se uită de parcă ar vedea
crângurile de citrice pe care le-au îngrijit în deşert.
După ce a povestit asta, tace.

In private she asks Professor Leon, 'Could you
ask your granddaughter if we're remembered?

Both born in 1910. His name was Ezra.
He played the violin. My name was Shira.'

Apoi îl roagă între patru ochi pe profesorul Leon, „O poți
întreba pe nepoata ta dacă mai suntem pomeniți?

Amândoi născuți în 1910. Pe el îl chema Ezra.
Şi cânta la vioară. Numele meu era Shira."

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

The Judge

Picture him, Daxon, a six foot seven Texan
who starred at Harvard Law School and served
the State of Massachusetts making history.

At six am the day staff start their rounds.
He greets Mohammed and shrugs off his help.
As things stand, he can dress himself.

The trickiest are the buttons on his shirt,
his high wide trouser waist and braces
with wooden buttons that fit snugly.

He takes it step by step: his ablutions,
dressing, checking what he needs, locking up,
and starting on his journey to the lift.

When he arrives, Domingo pulls back his chair
to seat him and take his order which is always
porridge oats. Resting back, the Judge anticipates

Judecătorul

Imaginați-vi-l pe Daxon, un texan de doi metri,
care a strălucit la drept la Harvard, şi a slujit
statul Massachusetts în vremuri istorice.

La şase dimineața, personalul îşi începe vizitele.
Dă bună dimineața lui Mahomed şi nu-l lasă să-l ajute.
Pentru moment, se poate îmbrăca singur.

Cel mai complicat e cu nasturii de la cămaşă,
vesta scurtă şi largă, şi bretelele
cu nasturi de lemn care se potrivesc perfect.

Le face pe toate pe îndelete: spălatul,
îmbrăcatul, verifică să aibă tot ce-i trebuie, încuie,
şi începe călătoria până la lift.

Când ajunge, Domingo îi trage scaunul să-l aşeze, şi ia
comanda, care e întodeauna budincă din fulgi de ovăz.
Aşezându-se mai bine în scaun, judecătorul se gândeşte cu plăcere

the creamy taste and he holds the thought
as if reviewing a concluding case.
When the bowl's in place he bends close

savouring what comes next. He takes it slowly.
Clinking spoon to bowl, he stirs in cream.
Adding raisins, slices of banana,

Teaspoons of brown sugar, he whispers a count.
Today he has a splurge. More cream, more, more,
until it floats and buries all the lumps.

From somewhere deep within, he laughs.
Or gloats. Who knows what's underneath?
What he feels? Hands folded, he takes stock.

Perhaps this meal will be his last. He touches
his fingers to his glass of juice, his water glass,
his knife, his fork, his spoons. He spreads his hand

la amestecul cremos, şi se opreşte la imaginea lui
ca şi cum ar revedea atent un caz pe cale să se închidă.
Când castronul e în fața lui, se apleacă spre el

savurând ce urmează. Face totul foarte încet.
În clinchetul castronului şi al linguriței, amestecă smântâna.
Adăugând stafide, felii de banană,

linguriţe de zahăr brun, numără în şoaptă.
Astăzi îşi face de cap. Multă, multă smântână,
până ce îneacă tot, acoperă cocoloaşele.

De undeva din adâncul lui însuşi, râde.
E satisfăcut. Cine ştie ce e în în adâncul lui?
Ce simte el? Cu ambele mâini pe masă, preia controlul.

Poate aceasta va fi ultima dată când mănâncă. Atinge
cu degetele paharul cu suc, paharul cu apă,
cuțitul, furculița, lingurile. Îşi potriveşte cu mâna

against the linen napkin across his chest
and the paper napkin across his lap.
All in order, he pauses. He draws in breath.

He waits for one more breath and one more breath.
Again he stirs, this time disturbs the cream,
a raft that held the moments like a stop.

Nearly there, he clinks and stirs. He stirs
as if he knows how soon he'll go, right here,
after eating and pushing back his chair.

şervetul de pânză pe piept
iar şervetul de hârtie în poală.
Totul e cum trebuie să fie. Face o pauză. Trage aer în piept

Mai respiră o dată şi încă o dată.
Amestecă din nou, de data aceasta lăsând urme în smântâna
care-i încetinise ritmul ca un liant.

Foarte aproape de momentul culminant, amestecă cu clinchet.
Amestecă de parcă ar şti exact că în curând va sfârşi, chiar aici,
după ce va mânca şi se va scula de pe scaun.

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

The Professor

i

Paul's determined to finish his memoir
before he dies and see it published. At last

he asks his son for help. Nick's right there.
He thinks the title's perfect but too much stuff

about economics and New World politics.
What about family history? The farm in Florida?

The years in Appalachia? The railroad tunnels
grandpa Alfred blasted through the mountains?

And Paul's 'salad days' with Pete Seeger,
those years at Harvard. People love Pete Seeger.

And the song Paul wrote for Pete, 'Black Monday',
about the nineteen ninety one recession?

Profesorul

i

Paul e decis să-şi termine memoriile
şi să le publice înainte să moară. În cele din urmă

cere ajutorul fiului lui. Nick e lângă el.
I se pare un titlu perfect, dar prea mult vorbeşte

de economie şi politica Lumii Noi.
Ce se întâmplă cu istoria familiei? Ferma din Florida?

Anii din Appalachia? Tunelele de cale ferată
pentru care a pus bunicul Alfred dinamită în munți?

Şi anii tineri ai lui Paul, cu Pete Seeger,
anii la Harvard. Pete Seeger e foarte iubit.

Şi „Lunea Neagră", cântecul scris de Paul pentru Pete,
despre recesiunea din 1991.

So what if Paul's published very little yet
and sometimes leaves a sandal underneath

the table, and for a while limps around
with one foot bare like a Socratic

lost in conversation with himself.

ii

At breakfast Paul offers to give a lecture
before he leaves. What's up? Where's he going?

He doesn't say because he's promised not to.
But he is humming as if restrung. It's official,

signed, witnessed, and locked up in the office.
He orders V8 breakfast juice, clasps the glass

and stares as if he sees right through it into elsewhere,
the future where he's going that has no opening.

Ce contează că Paul a publicat foarte puțin până acum
şi că uneori îşi mai lasă câte o sanda sub

masă şi şontâcăie un timp
cu un picior desculț, ca un adept al lui Socrate

pierdut în dialogul cu el însuşi.

ii

La micul dejun, Paul se oferă să țină o prelegere
înainte să plece. Ce s-a-ntâmplat? Unde pleacă?

Nu spune, a promis să nu spună.
Abia se abține, vorbeşte cu gura închisă. E oficial,

semnat cu martori şi încuiat în birou.
Comandă suc V8 pentru micul dejun, ia paharul în mână

şi se uită fix de parcă vede prin el către altundeva,
viitorul către care se îndreaptă nu are nicio deschidere.

Ex Exec

James McClatchy holds the wheelchair handles,
which helps him steady, although still he totters.
He steers Gert to their corner by the window.

Usually they sit with Paul and Janet Garber.
But today, a younger man, a stranger.
James is instantly on guard. Gert's memory

might be faulty but she's a charmer yet,
chipmunk cheeks, her face all smile-wrinkles,
and humming show-tunes from the decades.

For Gert, James waited out her husband's death.
He has her now but still he suffers for something
he can't reach. Wary, he watches Gert.

She puts out her hand and smiles at the stranger,
'Do I know you?' He smiles back, 'Abe Buttering.'
'Gert Bloom.' she says. Now she tries his wit.

Fost director executiv

James McClatchy strânge mânerele scaunului cu rotile,
ceea ce îl ajută să se echilibreze, deşi tot nu se ține bine
pe picioare. O împinge pe Gert în colțul lor de lângă geam.

De obicei ei stau cu Paul şi Janet Garber.
Dar azi apare un bărbat mai tânăr, un străin.
James se alertează. O fi memoria

Gertei imperfectă, dar tot mai cochetează,
cu obrajii rotunjori, cu fața ridată numai zâmbet,
fredonează melodii din filmele muzicale din anii 1930.

James a aşteptat să moară bărbatul lui Gert ca să fie cu ea.
Acum o are, dar tot mai suferă, există ceva
ce-i scapă. Precaut, o urmăreşte pe Gert.

Ea întinde zâmbind mâna străinului, „Ne cunoaştem?"
Zâmbeşte şi el. „Abe Buttering [ungere cu unt]."
„Gert Bloom," zice ea. Apoi îl încearcă să vadă cât este de spiritual.

23

'I hope you're good at opening butter, Mr. Buttering.'
Teeth-showing, Abe shakes his head, 'I'm terrible.'
It could not be more terrible for James. His trembling

is unstoppable. Face clenched, he rises on his arms
to inch himself along the table to Gert's chair.
Jerkily, he turns her round and wheels her out.

„Sper că vă pricepeți să desfaceți untul, Domnule Buttering."
Zâmbind de i se văd dinții, Abe clatină din cap,
„Absolut deloc." James trece prin adevărate chinuri.

Tremură şi nu se poate opri. Cu dinții încleştați, se ridică în mâini
ca să ajungă, ținându-se de masă, până la scaunul Gertei.
O smuceşte cu fața în partea cealaltă şi o scoate cu căruciorul.

Glynnis

Jack fell through the elevator door.
He lay half in, half out. Terrible, it was.

They'd had years together in the Home,
their chair arms touching when they sat for meals

or singsongs, or in the library where they read,
played bridge or scrabble, or they watched a film.

When they'd moved on from canes to walking frames,
these were parked together in the corridor,

their handles shiny, their wire baskets tidy.
Glynnis felt these years were her good fortune.

Jack was a gentleman. He made her laugh.
And he was handsome in his white linen jacket.

Glynnis

Jack a căzut în uşa liftului. Zăcea acolo,
jumătate înăuntru şi jumătate afară. Era îngrozitor.

Erau împreună la azil de ani buni; când erau la masă
ori cântau împreună, brațele scaunelor lor cu rotile

se atingeau, la fel la bibliotecă, atunci când citeau,
jucau bridge ori scrabble, ori se uitau la un film.

Atunci când au trecut de la baston la cadru,
îşi puneau cadrul alături unul de altul pe coridor,

cu mânerele sclipind, cu coşurile de metal ordonate.
Glynnis îşi spunea că aceşti ani erau norocul ei.

Jack era un domn. O făcea să râdă.
Era şi chipeş în haina lui albă de in.

25

But suddenly, Jack fell, was gone: hospital,
rehab, nursing home, last – the hospice.

She made many trips, left many gifts,
but not once was she allowed to see him.

She understood. His family had their reasons.
She had her own regret for what she missed,

not least, and terrible, that door opening.

Dar, pe neaşteptate, Jack a căzut şi a dispărut:
spital, recuperare, casă de îngrijire, şi, în final, sanatoriul.

Glynnis s-a dus acolo de multe ori, a lăsat cadouri,
dar nu i s-a permis să-l vadă niciodată.

Înțelegea că familia are motivele ei.
Regreta nespus ceea ce nu i se mai permitea să trăiască,

şi mai ales, ce era cel mai cumplit, uşa aceea care se deschisese.

Su Wu

When Warren became noticeably frail,
Su Wu joined his table by the window

It sat four but frequently they sat alone
facing one another with an empty chair

on either side. Su covered up while eating,
one linen napkin to protect her lap,

another for her blouse. This one held in place
with bib-chain on a fine loop chain. She bought

the same for Warren and helped him loop it
round his neck. She smoothed his napkin out.

They didn't talk much. He couldn't hear much,
and although she'd lived in Boston fifty years,

Su Wu

Când Warren a slăbit din puteri în mod vizibil,
Su Wu a venit la masa lui de la geam.

Era o masă de patru, dar erau doar ei doi
față în față, cu câte un scaun gol

de ambele părți ale mesei. Su se acoperea când mânca,
un şervet de pânză o acoperea în poală,

altul îi acoperea bluza. Acesta de-al doilea era prins
cu un lanț în jurul gâtului. I-a cumpărat

şi lui Warren unul la fel şi l-a ajutat să şi-l prindă
în jurul gâtului. Îi netezea şervetul.

Nu prea vorbeau. El nu auzea mai deloc,
iar ea, cu toate că locuise cincizeci de ani la Boston,

she spoke a hard-to-catch American-Taiwanese.
They sat, greeted one another with a nod,

checked the menu, covered up, and ordered
the three courses. Often while they ate,

Warren asked Su for her opinion. 'The soup
a little sweet? The fish undercooked? The beans?'

'Today no good.' she told him, or 'Today okay.'
'When he started coughing, she told him, 'Calm.'

When he choked, she told him, 'Calm. Be calm.'
Sometimes it worked. Sometimes he had to leave

to get his breath. Then one day, gone. She learned
he'd been taken to The Nursing Home

from which few returned. But he came back,
although accompanied by a nurse, a woman

vorbea o americană taiwaneză greu de priceput.
Se aşezau, se salutau din cap,

cercetau meniul, îşi puneau şervetul, şi comandau
trei feluri. Adesea, când mâncau,

Warren o întreba pe Su cum i se pare. „Cam dulce
supa? peştele cam crud? fasolea?"

„Azi nu bun," îi spunea ea, ori „Azi OK."
Când începea să tuşească, îi spunea, „Calm."

Când se îneca el, ea îi spunea, „Calm. Fii calm."
Uneori chiar funcționa. Alteori el trebuia să iasă

să-şi recapete suflul. Apoi, într-o bună zi, n-a mai fost.
Ea a aflat că fusese dus la casa de îngrijire

de unde prea puțini se mai întorceau. Dar el s-a întors,
însoțit de o infirmieră, o femeie

who sat beside him, covered up his lap
but not his shirt, mashed his food

as if he had no teeth, forbid dessert
and let him dribble, staining his good shirt.

The next day, Su joined the widows' table.

care şedea lângă el la masă, îl acoperea în poală
dar nu şi cămaşa, îi făcea hrana puré

de parcă n-ar fi avut dinți, îi interzicea desertul
şi îl lăsa să-i curgă saliva, care-i păta cămaşa curată.

A doua zi, Su s-a mutat la masa văduvelor.

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

The Psychotherapist

Once a week Dr Borrisov flies
Boston-Newark for a day of teaching.

Never mind that she's eighty-nine.
She loves her work. This is how she lives.

When her life ends, it's swift. Two nights
she paces the corridors of Bloomvale Home.

She stops at her own door, looks in, walks on.
Farewell to furniture. To future. The surgeon

poopoos her worry. 'Only last week,' he says,
'I removed a tumour from a man of ninety-four.'

But Dr. Borrisov does not recover.
Her daughter passes on her lumbar pillow

Psihoterapeut

O dată pe săptămână doctorița Borrisov zboară
de la Boston la Newark ca să predea o zi.

Nu contează că are 89 de ani.
Îşi iubeşte meseria. Aşa îşi duce traiul.

Când e să se ducă, se duce repede. Două nopți
bate coridoarele din Bloomvale Home.

Se opreşte la propria ei uşă, priveşte înăuntru,
merge mai departe. Adio mobilă. Adio viitor. Chirurgul

îi spune să n-aibă grijă. „Chiar săptămâna trecută
am scos o tumoră unui bărbat de 94 de ani."

Dar Dr Borrisov nu-şi revine.
Fiica ei dă Profesorului Charles

to Professor Charles on the floor below.	perna ei pentru spate.
For years he takes the pillow everywhere	Ani de zile, acesta ia perna cu el pese tot
until, like Dr. Borrisov, one day it disappears.	până când, la fel ca şi Dr Borrisov, perna dispare într-o bună zi.

Singer from Vienna

As the new waiter seats her, blind Julia
lifts her face. 'I don't recognise your voice.
May I know your name, young man?'

'Aah', she sings, her voice, still sweet
still strong. 'Now that's a name, Philip James.
And may I know which month we're in today?'

The waiter takes her order: one boiled egg,
one slice of toast, one orange juice.
He sets her breakfast down with a soft thud.

'It's in front of you at six o'clock, Mrs Golden.'
'You are saying six o'clock? Truly?'
She's alarmed. 'Truly? It's so early?'

She turns her head towards the standing clock,
a founder's gift which has a steady 'tock'.
She turns as if she might see the hands

Cântăreață din Viena

În timp de chelnerul o aşează, Julia, care e oarbă,
ridică fața. „Nu-ți recunosc vocea.
Pot să ştiu cum te cheamă, tinere?"

„Aah," cântă, cu o voce încă dulce
şi puternică. „Ce nume frumos, Philip James.
Îmi poți oare spune în ce lună suntem azi?"

Chelnerul îi ia comanda: un ou fiert,
o felie de pâine prăjită, un suc de portocale.
Îi pune micul dejun în față cu un mic zgomot intenționat.

„E pe masă, la ora şase, doamnă Golden."
„Ora şase zici? Serios?"
E alarmată. „Serios? E atât de devreme?"

Întoarce capul spre pendula
cu un ticăit regulat, cadou al unui întemeietor.
Se întoarce ca şi cum ar putea să-i vadă limbile

in black, read the Roman numerals, and know
the hour that slips away and won't come back.
Is she too early? Then take her home. Take her

to her room. Please call Esmeralda.
Call her daughter in California. Her mother,
in Vienna. Help her. But then, unasked,

she starts to sing as if remembering a song
from long ago. It's in a language strange
to Philip James and stops him still.

negre, să citească cifrele romane, şi să ştie
ce oră tocmai se duce şi nu se va mai întoarce niciodată.
Am venit prea devreme? Duceți-mă acasă. În

odaia mea. Chemați-o pe Esmeralda, vă rog.
Chemați-i fiica din California. Mama,
din Viena. Ajutați-o. Dar după aceea, fără s-o roage nimeni,

începe să cânte de parcă şi-ar aminti un cântec
de demult. E într-o limbă care-i este necunoscută
lui Philip James, şi care îl țintuieşte locului.

The Reader

Leon read to Julia who could no longer see.
He chose Dostoevsky, *The Brothers K.*

After supper, at least one chapter. Then music
of Julia's choice, often a symphony by Mahler.

After Julia's daughter had to move her
Leon spent the evenings reading chapters

to himself in the parlour armchair.
In time his own eyes failed. Then the Home

found Frank to be his reader. Frank came Tuesdays.
Always eager, Leon waited on the parlour couch.

Sitting close to Frank he listened motionless
until, overcome by what he heard,

Cel care citeşte cu voce tare

Leon îi citea Juliei, care nu mai vedea.
A ales pentru ea Dostoievski, *Fraţii K.*

Cel puţin un capitol, după cină. Apoi muzică
la alegerea Juliei, adesea o simfonie de Mahler.

După ce fiica Juliei a trebuit s-o mute de acolo,
Leon îşi petrecea serile citindu-şi singur

capitole, în fotoliul din salon.
Cu vremea, l-au lăsat ochii şi pe el. Atunci azilul

l-a adus pe Frank să-i citească. Frank venea marţea.
Nerăbdător, Leon aştepta pe canapeaua din salon.

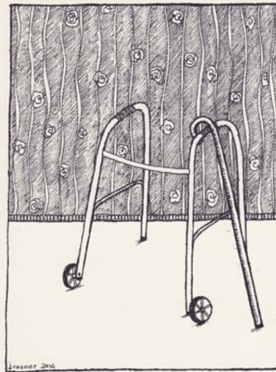
Şedea lângă Frank şi asculta nemişcat
până când, copleşit de ce aude,

he burst out loud, 'Who wrote that?'
He shook his head in disbelief, repeating, 'Genius.'

After Leon died, Frank composed an ode
in homage and sent it to Julia's daughter.

izbucnea, „Cine a scris asta?"
Scutura capul neîncrezător, repetând, „Un geniu."

După ce Leon muri, Frank compuse o odă
ca omagiu şi o trimise fiicei Juliei.

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. **2017**

Lidia Vianu Translates

Joan Michelson: Bloomvale Home. Azilul de bătrâni din Bloomvale

Parallel Texts. English and Romanian

35

